

N:o 1 1932
HINTA 3:—

LAPUAN PÄIVÄKÄSKY

SISÄLLYS:

Lapuan Päiväkäskyn
asiamiehille ja ystäville!

Lapuan Päiväkäsky on elänyt ensimäiset kuukautensa. Sen päämäärät ja suuntaviivat tunnetaan jo niissä piireissä, missä pidetään tärkeänä kansamme isänmaallisten ainesten yhteyttäminen ajamaan samoja päämääriä yläpuolella ja ulkopuolella puoluerajojen.

Isänmaallisen kansanliikkeen miesten ja naisten kunniavelvollisuus ja tehtävä nyt uuden vuoden alussa on koota Lapuan Päiväkäskylle joukottain tilauksia. Meidän lehtemme on oltava tilausmäärältään kaikkein ensimäisten joukossa. Sitä vaatii asiamme tärkeys ja isänmaamme yhteinen menestys. Jos meidän äänemme heikkenee tai saadaan vaikenemaan, niin saamme olla varmat, että kansanliikkeen tulokset myös ovat hetken perästä menetetyt

ASIAMIEHEMME JA YSTÄVÄMME! Nyt ei saa olla hidas eikä unelias! Lehtemme on „muilutettava“ jokaiseen kotiin, missä tunnetaan isänmaallisesti ja halutaan kuunnella, mitä sydän sykähtää.

L.L:N PAIKALLISOSASTOT! Teidän on nyt aivan heti hankittava lehdellemme innokkaat, toimelliset ja luotettavat asiamiehet sekä pidettävä huolta siitä, että lehti leviää.

Lapuan liikkeen johto

Lehti ilmestyy kahdesti kuussa ja maksaa koko vuodelta Smk. 40:—, puolelta vuodelta Smk. 25:—, neljännesvuodelta Smk. 14:— ja kuukaudelta Smk. 5:—.

Asiamiehet saavat asiamiespalkkiota 3—10 kappaletta tilattaessa 10 %, 11—25 kappaletta tilattaessa 15 %, 26—100 kappaletta tilattaessa 20 % sekä yli 100 kappaleen tilauksesta 25 %.

Tilaukset on lähetettävä osoitteella: Lapuan Päiväkäskyn toimisto, Lapua, aivan ensi tilassa. Sieltä voi myös pyytää asiamiesohjeita uusille asiamiehille.

Tilausmaksun on asiamiesten tilitettävä edellä mainitulla osoitteella viimeistään maaliskuun loppuun mennessä.

ERIKOISPALKINTOINA ylempänä mainittujen lisäksi jaetaan asiamiehille:

Sarja A tilausluvun mukaan.

1 palkinto	Smk. 500:—
2 „	„ 300:—
3 „	„ 200:—
10 kpl 4:ttä palk. (vähint. 50 tilausta)	„ 100:—
5 „ kehoituspalkintoa	„ 75:—

Sarja B uusia tilauksia.

1 palkinto (vähintäin 50 tilausta) .	Smk. 400:—
2 „ „ 40 „ .	„ 300:—
2 „ „ 30 „ .	„ 200:—
5 kpl 4:ttä palk. (vähint. 20 tilausta)	„ 100:—
5 „ kehoituspalkintoa	„ 75:—

Sarja C tilausmäärä väkilukuun verrattuna.

1 palkinto	Smk. 400:—
2 „	„ 300:—
3 „	„ 200:—
7 kpl. 4:ttä palkintoa	„ 100:—
5 „ kehoituspalkintoa	„ 75:—

Tilausmaksut ovat tilitettävät maaliskuun loppuun mennessä.

LAPUAN PÄIVÄKÄSKY

LAPUAN LIIKKEEN ÄÄNENKANNATTAJA.

— PYYKKI ON PANTU JA PYSYY —

N:o 1 Tammikuun 15 p:nä 1932

TOIMITTAJAT: I. KOIVISTO (VASTAAVA) K. LATVALA

Eivätkö ne kansanvalitut, ne kaksisatoa, jotka hallitsevat maata ja jotka ovat saaneet koskemattomaksi uskonkappaleeksi sen, että puolueet ovat kaiken oikean yhteiskunnan ja varsinkin kansanvallan perus ja järkkymätön pohja, eivätkö he siis tietäneetkään kansan mielipidettä? Heidänhän kaiken kansanvaltaisen doktriinin mukaan pitäisi se tietää. Juuri sitä silmällä pitäen he ovat valitut ja koko kehutun järjestelmän tärkein etuhan pitäisi olla nimenomaan se, että kansassa vallitsevat mielipiteet tulevat edustetuiksi jotenkin matemaattisella tarkkuudella. Ellei yleisellä ja y h t ä l ä i s e l l ä äänioikeudella valitulla kansanedustuslaitoksella ole tätä etua, niin mitä muuta etua sillä mahtaisikaan olla? Eikö harvalukuisempi pätevistä asiantuntijoista kokoonpantu neuvottelukunta voisi silloin yhtä pätevästi ja monin verroin halvemmilla kustannuksilla tehdä ainakin yhtä hyvää työtä ja edustaa yhtäoikein kansan oikeudentuntoa.

Mutta kansanäänestys osoitti sokeallekin, ettei eduskunnan määräävä vähemmistö lainkaan ollut selvillä kansan mielipiteestä, vaan se oli sille täydellinen yllätys. Sanoimme eduskunnan m ä ä r ä ä v ä v ä h e m m i s t ö, sillä asiallisesti oli jo pitkän aikaa eduskunnan kieltolakimielipidettä kannattanut vähemmistö edustajista. Meille sanoi tuonnottain eräs kieltolakia puoltanut maalaisliittolainen kansanedustaja, että maalaisliitossa on kolmas osa edustajista kieltolain vastustajia, ja yhtä pätevistä lähteistä on meillä tieto, että marksilaisista edustajista ainakin kolmas osa oli vakaumuksellisia kieltolain vastustajia. Kun niihin laskemme toisten puolueiden kieltolain vastustajain valtaavat enemmistöt, niin on helposti laskettavissa, että kieltolain kannattajia eduskunnassa tosiasiallisesti on vain vähemmistö. Ja niin on useissa muissakin perin tärkeissä ratkaisuissa vähemmistö määrännyt eduskunnan päätökset. Nykyinen puoluekiteytynyt lainsäädäntö ja hallitusjärjestelmä tekee sen ihmeen, että eduskuntaa ja maan hallitusta johtaa vähemmistön diktatuuri. Ei missään asiassa tarvita muuta kuin, että pari suurempaa puoluetta ryhmäkokousten pienellä jonkun äänen enemmistöllä päättävät ratkaista jonkun asian määrätyllä tavalla. Ryhmien vähemmistön, puoluelampaiden, joiden ainoa oikeus on huutaa „bää-bää“ silloin kun ryhmä on vaikka miten pienellä enemmistöllä asian ratkaissut, on äänestettävä omaa vakaumustaan ja muita puolueita vastaan ja niin eduskunnan vähemmistö asiallisesti ratkaisee eduskunnan päätöksen. Me tiedämme, että oikeistoporvarillisissa ryhmissä annetaan edustajille joku oma hengitysvapaus, mutta niinkauan kun marksilainen vasemmisto ja suurempi keskustapuolue pitävät ehdottoman uskollisuuden puoluepäätöksille ja -ohjelmille ainoana oikeana ja mahdollisena, jää vähemmistö diktaattoriksi muissa asioissa, niinkuin kieltolakiasiassakin.

Semmoista se on tämä puoluekirouksen kahlehtima kansanvaltainen parlamenttikomento. Kun siltä jolloinkin riisutaan verhot pois, jää siihen varsin alaston ja raihnas vastakohta sille, mitä sen on huudettu olevan ja mitä sen sokeat ystävät siinä ylistävät.

ISIEN TIE.

Meillä selvä on tie,
suora, koettu, vakaa,
perintömme se lie
vuosisatojen takaa.
Sitä tietä isät jo polki innoin
pojat seuraavat rohkein rautaisin rinnoin.
Meillä suora on tie,
päämäärään se vie.

Kun purppuroi
idän taivasta punarusko,
sotatorvet kun soi
oli vaarassa isänmaa, usko,
Maa kylvetty kyynelin, raunioin, murhein,
tien silloin he viitoitti hehkuvin hurmein.
Se on isien tie,
joka askele verin merkitty lie.

Meidän on tää maa,
isät verellään osti sen meille,
sitä vieras ei koskaan saa
ei kuulu se heille.
Ei sortajan jalka saastainen,
tallaa konsanaan peltoja isien.
Meillä suora on tie,
päin sortajaa vie.

On tiemme tää:
Kun uhkaa vainovalta,
kun nousee petturin pää,
heti esille kalpa
ja myrskytuulena rynnistäin
me käymme vainolaista päin.
Se on isien tie,
joka voittoon tai kuoloon vie.

A. T.

Eduskunnan kieltolaissa määräävä vähemmistö, sanoimme, ei ilmeisesti tietänyt kansan mielipidettä. Muutenhan sen johtajat eivät juuri ennen äänestystä olisi niin auttamattomasti lyöneet kirvestään kiveen. Mutta me väitämme, että puolueettain valitut ja puolueihinsa sidotut edustajat aina joutuvat siihen tilanteeseen, missä eivät tiedä kansan mielialan todellista kulkua. Se on heille tuiki mahdotonta. Hehän joutuvat tekemisiin vain määrätyn, puolueinnostuneen ryhmän kanssa, joka heitä kotiseudullaankin ympäröi aivan samoin kuin Helsingissä. Eihän toista mielipidettä oleva yleensä viitsi heidän kanssaan keskustella mielipiteistä, sillä se osoittautuu tavallisesti vallan turhaksi touhuksi. Vain heidän uskollisimmat häntyrinsä puhelevat heidän kanssaan politiikasta, ja tietää sen, mitä siinä sanotaan. Puoluekokouksiin taas tulee samanlaisia puolueinnon päihdyttämiä, jotka ovat kykenemättömät saamaan vaikutuksia ulkopuolelta oman ahtaan piirinsä. Semmoista se on ja semmoiseksi se jää niinkauaksi kuin kansa sallii elämäänsä karsinoittavan ahtaisiin miltei kivimuureilla eroitettuihin puoluekarsinoihin, joita ylläpidetään aina ja kaikissa sellaisissakin asioissa, joilla ei pitäisi olla puolueiden kanssa kaukaisintakaan tekemistä. — Niissä karsinoissa kasvatetaan sekä todelliselle elämälle, että kansan tarpeille ja mielipiteille vieraita puoluekoneita, joille — miltei parhaimmillakin — lopulta jää pyrkimykseksi vain omien pinnalla pysymisaskiensa hoitaminen.

Kansanäänestys teki sittenkin erinäistä hyvää. Yksi niistä hyvistä on se, että parlamenttikansanvallan keisari seisoo vaatteettomana, sellaisena kuin se on, tietämättömänä vähemmistödiktatuurin, ettemme sanoisi -terrorin, edustajana. Harvoinkos tyhmyyden kautta on selvennyt viisaita totuuksia.

Hyvää jatkoa vain, niin kohta syntyy sellainen liikehtiminen, joka pakoittaa ymmärtämään, että ilman puolueitakin toimiva kansanvalta on mahdollinen — ja ainoa oikea.

„Maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto."

Alkavan vuoden tunnusmerkiksi toivoo pääministeri J. E. Sunila uuden vuoden aattoiltana pitämässään puheessa ylläolevan lauseen muodostuvan. Puhe kokonaisuudessaan oli miehekäs, ja sisältyi siihen paljon sellaisia ajatuksia, maan hallituksen ja koko kansan tavoiteltavaksi suositeltiin sellaisia päämääriä, joiden puolesta kansanliike on koko olemassaoloaikansa peistä taittanut. Kun pääministeri sanoo: »Hallituksen asemasta kansalaiselämän yhteisenä vaalijana johtuu, ettei se saa toimia yksipuolisten puolue- eikä ryhmäetujen yhtä vähän kuin paikallisten etupyyteiden mukaan. Hallitusmiehen ohjeena tulee olla asiain perusteellinen harkinta, vannottu tuomarivala ja omatunto», sisältää se juuri sen vaatimuksen, jonka jokainen maan parasta toivova kansalainen aina on tahtonut hallitukselle asettaa. Valitettavasti eivät läheskään kaikki hallitusmiehet ole tätä ohjetta halunneet noudattaa. Vielä valitettavampaa on se, ettei pääministeri Sunilan omienkaan hallitustoverien ole aina tullut läheskään kirjaimellisesti tätä vaatimusta toteutettua. M. m. Lassi Hiekkalan kirjeen yhteydessä paljastuneet seikat ja eräät viime aikaiset repostelut puolustuslaitoksessa ovat tästä murheellisena todistuksena.

Kuin naulan kantaan osuvat pääministerin sanat, kun hän sanoo: »Puolueiden ja valtaa tavoittelevien yksilöiden säälimättömään vallanhaluun hajoaa ennestään voimakkaiden valtioiden kokonaisuus.» Jos missään, niin juuri meillä on tuollainen vallan tavoittelu muodostunut kansalliseksi kuoleman uhkaksi. Se uhka kävi niin suureksi, kansallinen kuoleman vaara kävi jo niin läheiseksi, että se suorastaan pakotti valveutuneet, vapaudestamme ja olemassaolostamme huolehtivat kansalaiset puoluerajoista piittaamatta kerääntymään yhteen. Se uhka nostatti kansanliikkeen vaatimaan turmiollisen puolue-elämän lopettamista. Mutta tämä ei ollut puoluekiihkoilijoille mieleen. Eivät he aikoneetkaan omaa silmitöntä puolueraivoaan, omia häikäilemättömiä etupyyteitään mitenkään rajoittaa. Päinvastoin tekivät he kaikkensa kansanliikkeen miesten mustaamiseksi ja vapaan, puolueista välittämättömän kansalaistoiminnan tukahduttamiseksi. Nyt katsoo vastustajiimme lukeutuva pääministeri velvollisuudekseen korostaa tuon vaaran suuruutta. Toivottavasti se paljon selventää käsitteitä.

Erikoisella tyydytyksellä voimme merkitä muistiin sen, että meidän vastustajamme päätyy puheensa lopussa juuri siihen toivomukseen, joka on aina ollut ohjelmamme pääkohtia lausuessaan: »Mitään parempaa toivomusta uudelle vuodelle tuskin voikaan olla, kuin että kansalaiset isänmaan pelastamisen vuoksi ojentaisivat toisilleen sovinnon käden yli puoluerajojen ja karsina-aitojen ja jättäisivät sen erimielisyyden kylvön, joka monilla aloilla on myrkyttänyt kansalaisten mieliä.» Kun puoluemerkeissä valittu pääministeri uskaltaa tämän alleviivata, on sitä pidettävä tunnusmerkillisenä. Se on kai parhain todistus asiamme oikeutuksesta. Mutta se on myöskin todistus siitä, että käsitteet alkavat selvetä. Kansan hätä pakottaa kansalaiset tarkistamaan kantaansa puolueisiin ja puolue-elämään nähden. Meidän aatteemme saavat yhä uusia kannattajia. Suomen isänmaallinen kansanosa alkaa olla kypsä luomaan puolueaidat syrjään.

Kansanliike on esiintynyt huutavanäänenä korvessa. Sitä ei ole tahdottu kuulla. Sen ääni on yritetty tukahduttaa puoluepasuunain pauhulla. Kun maan tärkeimmän majakan vartija huutaa samoin, niin sopinee toivoa, että häntä jo kuullaan.

Työväestö valveutuu.

Päivä päivältä on asioita seuranneille tullut yhä selvemmäksi työväestön keskuudessa olevan käynnissä voimakasta pyrkimystä vapautumaan puoluejohtajiensa diktatuurista ja ratkaisemaan sitä koskevia niin hyvin taloudellisia kuin sivistyksellisiä kysymyksiä olevien olojen ja työväestön todellisten tarpeitten perustuksella ilman puoluejohtajien käytännölliseen elämään soveltumattomin oppilausein. Tästä onkin ollut seurauksena sosialidemokraattisen puolueen sisäisen sairauden yhä selvemmäksi tuleminen. Jos tämä puolue olisi edes muodollisesti niin voimakas kuin sitä kuvitellaan, niin ainakin näinä aikoina, jos milloinkaan, sen jäsenmäärässä havattaisiin varsin voimakasta nousua. Ei mikään puolue eikä mikään kansalaisryhmä ole siinä määrin harjoittanut sekä puhutussa että painetussa sanassa agitatiota ja terroria joukkojensa koossapysymiseksi ja lisäämiseksi kuin juuri marksilainen puoluejohto. Todellisuudessa vain kolmisenkymmentätuhatta henkilöä kantaa enään taskussaan punaista jäsenkirjaa, mikä merkitsee sokeaa alistumista kaikkeen siihen, mitä puoluejohtajansa hyväksi näkevät käskeä. Kun rajoitumme marksilaisista vain sosialidemokraateihin, on heidän ylväs puoluerakennelmansa todellisuudessa vain piirisihteerien, hyvän puolueorganisation varassa. Suotuisissa olosuhteissa ja riippuen isänmaallisen kansanaineksen kestäväisyydestä isänmaallisessa valistustyössä on varsin mahdollisuuksien rajoissa vapaan isänmaallisen työväenliiton nopea kasvaminen oloihimme nähden valtavin mitta-suhtein. Ja mikä on merkityksellisintä, tähän kaikkeen ovat marksilaiset itse olleet voimakkaimmat aiheuttajat.

Marksilaiset ovat vuosikymmeniä maassamme harjoittaneet varsin voimakasta sekä tehokasta valistustyötä aatteittensa hyväksi. Eivät vain n.s. järjestyneet työmiehet, vaan heidän utkopuolellaankin olevat laajat työläispiirit ovat varsin hyvin selvillä marksilaisuuden perusteista, päämääristä ja sen kunakin ajan kohtana saavuttamista „voitoista.“ Mitä muualla maailmassa tässä suhteessa edullista on tapahtunut, se on voimakkaasti saatettu täällä toverien tietoon. Vaikka onkin myönnettävä, että aina on meillä ollut työväestöä, joka ei ole sokeasti kulkenut marksilaisen isänmaattomuuden jäljissä, vaan aina säilyttänyt itsenäisyytensä ja arvostelukykynsä, kuitenkin nekin, jotka marksilaisuutta eivät sellaisenaan hyväksy, asettuneet sen edustamaa puoluetta äänestämään, kun työväestöllä ei ole ollut mitään muutakaan puoluetta.

Ja marksilaisuus on kautta maailman saavuttanut voittoja. Kokonaisia valtakuntia on pitkästi hoidettu ja yhä hoidetaan marksilaisuuden sanelemin periaattein. Valtio- ja kunnallissosialismia on Euroopassa viimeisen viidentoista vuoden aikana toteutettu varsin laajasti, Neuvosto-Venäjällä aivan lopullisin johtopäätöksin. Sosialidemokraattiset hallitukset ovat pitäneet valtaa maissa, tai ainakin sellaiset hallitukset, jotka ovat olleet varsin taipuvaisia ottamaan vastaan ohjeita vasemmalta. Tässä suhteessa on meillä kuvaava Kallion viimeinen hallitus, jonka sosialidemokraattien antaman tuen säilymisen vuoksi täytyi luopua kommunistien kirjapainojen sulkemista tarkoittavasta lakialoitteesta. Koko isänmaallinen kansanaines täten painettiin polvilleen marksilaisten eteen. Sitä on ollut marksilaisten häpeää tuottava valta.

Asiaa sekä teoretisesti että käytännöllisesti tarkastamalla pitäisi olla varsin luonnollisena seurauksena, että työväestön hyvinvointi ja ansiomahdollisuudet olisivat varsin hyvät sekä, että kaikki merkit viittaisivat sen onnen ajan, jonka tulemista työväestölle on uskoteltu, olevan aivan ovella tai ainakin pitkin askelin lähestymässä. Mutta marksilaisuuden jäljet peloittavat. Englannin työväestön hallituksen täytyi koko kansan edessä tunnustaa sekä periaatteellisen että käytännöllisen erehtymisensä. Valtiososialismin seurauksena on ennenkuulumaton työttömyys ahdistamassa kaikkialla maailmassa. Tuotannollinen elämä on pysähtymässä ja liike-elämä tyrehtymässä. Työväestö kaikkialla maailmassa saa vatsaantuntuvasti kokea, mitä marksilaisuus saa aikaan: köyhyyttä, kurjuutta ja kaikkinaisen elämänmahdollisuuden loppumista. Tätä merkitsevät marksilaisuuden „voitot.“ Ja nyt saavat sen aseenkantajat tuntea, miltä maistuu, kun omat koirat purevat.

On enemmän kuin luonnollista, että laajat työläispiirit nyt tuntevat ja tunnustavat heitä kuljetun valheoppien jäljissä. Ei ole vähäinen se katkeruus, mikä nyt asuu työläisissä johtajiansa kohtaan. Se merkitsee tottelemattomuutta pyhää puoluekuria vastaan. Se aika, jolloin joku Tanner tai Manner pani koko joukkonsa käskynsä mukaan liikkeelle, on nyt loppu. Katkerasti sen sai itse Tanner kokea, kun joukot eivät äänestäneetkään kieltolakikysymyksessä hänen määräyksensä mukaan. Ja uskottomien joukko varmasti vain kasvaa.

Sosialidemokraattien johdolla on varsin selvää, että se on parissa vuodessa menettänyt paljon uskollisimpia kannattajiaan. Siksipä

Parlamentarismi romahtelee.

Näin on sanominen kieltolakiäänestyksen tulosten johdosta.

Kansaneduskunnan tarkoituksenahan on toimia kansan tahdon perustuksella ja siten määrätä elämän kulku. Nykyiseen eduskuntaan nähden se merkitsisi sitä, että 70% edustajista olisi oltava kieltolakia kumoovalla kannalla. Kun väkijuomalainsäädännön uudistus tuli päivänpolttavaksi ja olisi vaatinut eduskunnalta sen mukaiset toimenpiteet, lykättiin asian ratkaisu kansan varaan. Tämä merkitsee ensiksikin sitä, ettei nykyinen eduskunta kokoonpanoonsa nähden ole sellainen, että se ilman kansan erikoista mielenilmausta olisi lähtenyt nyt selväksi tulleelle kansan tahdon tielle. Eduskunta siis ei anna oikeata kuvaa kansan tahdosta. Ja toiseksi eduskunnalla ja sen yksityisillä edustajilla ei ollut selvillä valitsijoittensa tahto, jonka valtuuttamina he kuitenkin ovat toimeensa ryhtyneet, ja johon nojaten useasti he ovat sanoneet toimivansa. Tosiasiallisesti siis eduskunta ja sen yksityiset edustajat ovat osoittautuneet varsin kauaksi etääntyneensä itse kansasta. Se, että kansanäänestyksen tulos oli se, mikä se oli, ei ollut ainoastaan kohtalokasta itse kieltolaille, vaan se oli mitä merkityksellisin tapaus vakuuttavasti näyttämään, että koko parlamenttaarinen menomme sisältää arveluttavia heikkouksia ja virheitä, jotka ovat jo tulleet varsin kohtalokkaiksi, asiaa ajatellen yksinomaan vain kieltolainkin kohdalta, koko kansan elämälle. Kansanäänestys on merkki nykyisen parlamentarismin romahtelusta, joka kaikesta päättäen kehityksen omalla voimalla monessa suhteessa tulee edelleenkin jatkumaan. Kaikki se, mikä tuleman pitää, ei tietystikään merkitse kansan vallan rajoittamista, vaan tämän vallan vapauttamista niistä orjuuttavista kahleista, joihin se on puserrettu.

Ei ole vaikeata päätellä, mistä nykyisen parlamentarismin romahtelun syyt johtuvat. Käytännössä on jouduttu siihen, että valtioelämän kaikkinainen hoito asiallisesti on puolueitten ja niitten johtajien käsissä. Kansa on olemassa puolueilla vain sinä välttämättömänä astinlautana, jonka avulla päästään vallan kukkuloille. Puolueet ovat antamassa kansalle ajatuksen, kaiken, mistä ja miten sen on sanottava. Kansanedustaja samalla ollen puolueensa nöyrä palvelija käytännössä on korkeintaan puolueensa tai tavallisesti vain oman itsensä edustaja, jossa toimessaan hän esiintyy laajemmalla suulla kuin mitä tosiasiallisesti on olemassa. Hän esiintyy koko kansan nimessä ja puolesta, vaikka hänellä on valvottavana vain joko oma yksityinen tai puolueensa ajatus, minkä tueksi on siten kehitetty paljon ylistetty puoluekuri, mikä merkitsee eräänlaista henkistä terroria, joka on pahempi synkintä keskiaikaista inkvisiittorien käyttämää henkistä pakkoa.

Lapuan liikkeen on tyydytyksellä merkittävä se mikä on tapahtunut. Lapuan liikehän on puolueitten vastainen, mutta kansan yhteisen tahdon tulkki. Kieltolakiäänestyksen yhteydessä paljastunut parlamenttarismin heikkous on Lapuan liikkeen voitto. Se ei ole väärällä tiellä ryhtyessään ajamaan niitä muitakin kysymyksiä, jotka sen ohjelmaan on otettu.

Koska jälleen on paljastunut parlamenttarismissa heikkouksia, jatkaa Lapuan liike säälimättömästi taisteluaan siksi, että kansanvalta pääsee niihin oikeuksiin, jotka vapaassa maassa vapailla miehillä on oltava kaikesta puoluehumpuukista puhdistettuna.

Sasu y.m. koettavat nykyisen sosialidemokratian aiheuttamat hairahdukset ja tappiot panna kansanliikkeitten syyksi. Mikäli he täten pelastavat itselleen kannattajia, voitetaan vain siten arvostelukyvyttömin tai sokean uskon omaava joukko, josta lopullisesti ei ole sitäkään hyötyä kuin siitä uskotellaan olevan. Lopuksi käy kuten lokakuun vallankumouksessa Venäjällä, että sillä aikaa kuin uskolliset vartioivat hallituksen palatsia, vallankumouksen vyöry pyyhkäisi hallitukselta kaiken tuen muualta. Ja hallitus pakeni suinpäin, mikäli vielä pakoon pääsi. — Elämä tosiasioineen voi kulkea meilläkin aivan toisin työväestön keskuudessa kuin johtajat soisivat, ja johtajat seisovat lopulta ilman joukkoja. Merkkejä siihen suuntaan tapahtuvasta kehityksestä on jo kylliksi.

Se seikka, että työväestö seisoo jo omine isänmaallisine järjestöinen vankasti entisiä johtajiaan vastaan, on tosiasia, jota kolmisen vuotta sitte olisi pidetty mielettömänä ajatuksenakin. Ja sekin ihme on tapahtunut, että tämä työväestö tuntee olevan yhtä lapuanmiesten kanssa, joitten rinnalla he valvovat sitä, mikä heille kuuluu. Jos sosialidemokratinen johto uskoo nämät vaikuttavat voimat kukistavansa, osoittaa se vain selvästi kykenemättömyyttään asettumaan tosiolojen kannalle sekä omaavansa juuri sellaista väärää itseluottamusta ja itsetietoisuutta, mikä kaivaa haudan itsensä alle.

Sosialidemokraattiemme suhde uskontoon.

Sos. dem. puolueen äänitorvi „Kansan voima“ Sortavalassa julkaisi äskettäin 145 numerossaan joululukemiseksi Karjalan kristikansalle oikein pääkirjoituksen paikalla ennenkuulumattoman röyhkeän uskonnonvastaisen sepustuksen otsakkeella: „Rauha ja hyvä tahto“. Kirjoituksen alla komeilee nimimerkki „J. K.“ joka herrasmies on tunnettu kiihkomielisenä kommunistina. Hänen aikaisemmat edesottamuksensa eivät sosialisteillekaan oikein tahtone kelvata esimerkiksi, mutta sehän on sivuasia. Kysymys on tuosta pilkkakirjoituksesta, joka paljastaa sosialistiemme kielteisen suhtautumisen uskontoon ja muihin pyhiin asioihin kaikessa alastomuudessaan. Lainaamme siitä sosialismin lumoamille kristityille osoitukseksi m.m. seuraavat rivoudet:

„Kyllä pitää olla rohkeutta sillä ihmisellä, joka silmää räpäyttämättä sinkoaa vielä kerran toisten kuultavaksi tuon v a n h a n v a l h e e n, kuin valmiina totuutena ja korkeitten voimien armolahjana: „rauha ja hyvä tahto.“ Sillä kuka, ken, mistä miten löytää rauhan ja hyvän tahdon? Missä on se kaikkitietävä ihminen, joka voi osoittaa paikan, missä asuu kansojen vuosituhansia kaipaama rauha ja hyvä tahto? Tämä ihmeellinen neuvonantaja a s t u k o o n e s i l l e ja osoittakoon rauhattomuuden raastamalle ihmiskunnalle rauhan asumasijan.

„Vanha valhe“ ja „missä on se ihmeellinen neuvonantaja,“ kysytään tuossa raamatullista rauhan sanomaa vääristelevässä, mitä suurinta tahallista Jumalan pilkkaa osoittavassa kyhäelmässä. — Eikö sitten kautta vuosituhansien ole kaikissa kristikunnan pyhäköissä, uskonnonopetuksessa kouluissa ja muissa Kristuksen opin selitystilaisuuksissa osoitettu tuota rauhan asumasijaa? Onko „vanha valhe“ se pyhä rauhanjulistus, mikä annettiin vapahtajamme syntymässä kaikille uskoon kääntyneille, joihin Hänellä on mielisuosio? — Tosin kyllä, tuota korkeinta rauhan ja hyvän tahdon lupausta ei olekaan annettu kristillisen maailmankatsomuksen vastustajille. Se ei voi missään tapauksessa kuulua antikristillisyydelle. Sosialistinen „siveysoppi“: „Ei muuta johtajaa, ei luojaa, kuin kansa kaikkivaltias,“ toistuu entistä räikeämmin p.o. „joulukirjoituksessa.“ Hyvän tahdon ja rauhan asemesta haalivat he päinvastoin ikuisen rauhattomuuden ja kirouksen, kuten kirkkohistoria ja kristillisen kirkon oppi osoittaa. — Edelleen k. o. sepustuksessa vääristellään pyhää rauhan sanomaa m.m. näin:

„Kuitenkin kiirii ääni: „rauha ja hyvä tahto.“ Se on mahdollista, koska ei kylliksi selvästi nähdä v a l h e t t a v a l h e e k s i, ei sittenkään vaikka rauhaa ja hyvää tahtoa ei kenkään löydä, vaikka lyhdyn kanssa etsisi. Ainoastaan sen vastakohta sosialismi voi sen tehdä.

Työkansa ja sen nuoriso lakkaa uskomasta k a r k e a a n p i l a a n mukа maailmassa vallitsevasta rauhasta ja hyvästä tahdosta. Se on sille helppoakin, koska päinvastaisuuden todistuskappaleet ovat niin kovin kouraantuntuvat. Mutta sitävastoin uuden totuuden etsiminen on työn ja taistelun takana. Selvänäkemys sosialismin mahdollisuudesta niin monelta puuttuu vielä. — Sentähden: antakaamme valoksemme ja j o u l u n l o h d u t t a v a n a s a n a n a korviimme kaikua s o s i a l i s m i.“

Nyt kuulitte! — Tässä tarjotaan maamme kristikansalle, uskonnollisillekin työläispiireille, „joulun lohduttavaksi sanaksi„ Jumalan kielteinen ja kaikkea siveellistä rienaava materialistinen sosialismi! Eikö tämä ole ilettävyyttä ja karkeaa uskonnonpilkkaa, jos mikä? Ei ole lainkaan ihmeellistä, jos marksilaisen „siveysopin“ sokaisemissa piireissä julkinen elämä on pakanallistunut, huliganismi ja rikollisuus on huimaavasti lisääntynyt, sekä moraalinen taso on painunut mahdollisimman alhaalle, kuin tuollaista hengenruokaa kansalle tarjotaan. Tässä paljastaa taaskin sosialismi aivan julkisesti olemuksensa ja suhtautumisensa kristillisyyteen. Vaaran profeetan Karl Marxin opin mukaan Ranskan suuren vallankumouksen aikoina, sekä nykyisin rauhan ja hyvän tahdon sosialistisessa ihannevaltakunnassa „Neuvostoparatiisissa“ on selvääkin selvempi osoitus siitä „rauhan asumasijasta,“ jonka sosialismi on ra-

LIPPUMME

Seisoin alkavan vuoden aattona
korkean tunturin juurella.
Sinkosi lumi tuimana tuulena
tunturin rintoja vasten.

Kannoin Suomen lippua,
jonka tunturin korkeimmalle kohdalle
asettaa aijoin —
Mielessäni ajatusta monta:
kuin kamppaili tuiskuinen tuuli —
niin riehuivat riidatkin
maan lasten.

Suomen lipun nostin mä tunturin korkeimmalle kohdalle.
Löin lujahan sen valtaisen seipään.
Riehahtaen uljas vaate tuulille levisi
— vinkuivat kaikki Pohjan noitien pillit.

Seisotko siinä vielä alkaneen vuodenkin lopussa,
— liehutko kuin nyt myrskyn käsissä tässä?
Vuosi sen näyttävä on — mutta jok'ikinen suomalainen
tään vannokoot jälleen:
yli tunturienkin loistakoot lippumme värit.

— kirj. JUHA. —

---

kentanut. Siellä on kaikki uskonnolliset kirjat kielletty ja poltettu, kristityt surmattu kiduttamalla vankilahelveteissä, kirkot muutettu tanssisaleiksi y.m. Tuosta p.o. „Kansan Voiman“ pilkkakirjoituksestakin huokuu ilmielävänä pakanallinen antikristillinen henki. Siinä toistuu Voltairen julistus: „Raamattu selitetty viimeisen kerran.“ Siihen sisältyy Leninin ja entisen kaukaasialaisen rosvon Stalinin huuto: „Uskonto on opiumia kansalle! — Hävittäkää uskonto!“ Marksilainen sosialismi ja ryssäläinen bolshevismi ovat yhtä. Samoin maamme sosialidemokratia, ainakin isänmaahan ja uskontoon nähden on negatiivinen, kielteinen. Sos. dem. sanomalehdistön uskonnon vastainen kiihoitus on siitä epäämättömänä todisteena. Miksi ei sosialidemokraattista puoluetta ole rikollisena julistettu lainsuojattomaksi, kun kerran kommunistinen puolue on lakkautettu? Nehän ovat todistettavasti aatesisällöltään ja päämäärältään samat. Eikö oikeusministerillä ole k.o. „Kansan Voiman“ joulukirjoitukseenkaan nähden mitään sanomista? Onhan sama lehti suojeluskuntain halventamisesta asetettu syytteeseen, miksi sitten ei uskonnonpilkasta, jonka lainkirjainkin edellyttää?

Eikö kristillinen kansalainen, työläinen, vieläkään saa silmiänsä auki? Miksi tilaatte noita Jumalan kielteisiä sos.dem. sanomalehtiä ja tunnustatte olevanne sosialisti? Tällä teollanne tunnustatte kuuluvanne jumalallisen maailmanjärjestyksen ja kristillisen kirkon vastustajiin? Mitä merkitsee teidän kristillisyytenne, kun kuulutte sellaiseen puolueeseen, joka on ottanut päämääräkseen kristillisen maailmankatsomuksen tuhoamisen, edistää rikollisuutta ja luopi pakanallisuuden kristikunnan keskelle? Jokainen sosialistinen sanomalehti, jonka tilaatte ja luette, jokainen viiva, jonka vedätte vaaleissa sosialistien listalle, jokainen puolueen jäsenkirja taskussanne tuo vain yllenne yhä lisääntyvää kirousta! — Ellei parannusta tapahdu, niin turhaa on minkään inhimillinen parannusjärjestelmän tai utopistisen luokkaopin avulla toivoa parempaa tulevaisuutta. Turhaa on odottaa tuota vapahtajamme ja lunastajamme syntymässä annettua rauhan ja hyvän tahdon lupausta, ellei kääntymystä pois sosialismista tapahdu. Kristitty kansalainen, älä salli uskonnollista vakaumustasi horjuttaa uskonnon vastaisilla sanomalehdillä! Älä edistä kansamme pakanallistumista! Älä salli materialismin riistää sinulta, nuori eli vanha työläinen, ijankaikkisen rauhan ja hyvän tahdon tulevaisuuden mahdollisuuksia! Älä salli sosialismin lisätä sielullesi jatkuvaa kirousta! Alas pakanallinen marksilaisuus!

Kansanliike ja sen vastustajat.

”Lapuan Liike on reaktsioni sitä leväperäisyyttä vastaan, jota on osoitettu maassamme maanpetokselliselle toiminnalle”. Näin lausui vapaussotamme ylimajoitusmestari kenraali Hannes Ignatius viime keväänä kirjoituksessaan eräässä aikakauslehdessä. Tähän käsitykseen isänmaallisen kansanliikkeen alkuperästä ja sen toiminnan motiiveista varmaan yhtynevät kaikki puolueettomasti asiaa arvostelevat kansalaiset, vastustajatkin.

Lapuan Liikkeen nimellä kehittynyt isänmaallinen kansanliike syntyi juuri joko välillisenä tai ainakin osittain välittömänä seurauksena siitä kaikkea pyhää ja siveellistä rienaavasta, turmiollisesta tuhokylvöstä, joka melkein heti vapaustaistelumme jälkeen puhkesi julkisesti esiin pimeiden, rikollisten voimien taholta maassamme. Tämä, kellarien komeroissa peloissaan ja päivän valoa arkaillen, esiin ryömineiden ”kansanvallan urhojen” ja pinnalle keikahtaneiden puoluejuonnittelijain sekä valtaan päässeiden valtiomahtien liiaksi vasemmalle venähtänyt myötämielinen suhtautuminen sosialistien politiikkaan aiheutti uuden maanpetoksellisen ryhmäkunnan muodostuminen. Samoin entistä jyrkempi kielteinen suhtautuminen isänmaallisuuteen ja vapautemme saavutuksiin oli selvästi havaittavissa vasemmistoleireissä. Karsinoituminen mahdollisimman vasemmalle pyrkiviin eri puolueryhmiin loi laajojen kansalaiskerroksien keskuudessa uuden vapaamielisen katsantokannan. Kansalaisryhmät kahlittiin siten määrättyjen puolueohjelmien ja kaavojen mukaisen pakkomielteen alaisena ajattelemaan vierailla aivoilla. Seurauksena oli julkisen elämän pakanallistuminen ja isänmaallisen mielen katoaminen. Noiden lukuisien puoluefraasien ja ohjelmien ulkopuolisena tarkoituksena joukkojen eksyttämiseksi oli muka ”kansamme eheyttäminen” sekä vapaussodan veristen jälkien peittäminen. Näin muokattiin yleistä mielipidettä ja valmistettiin maaperää uudelle ”ihanteelliselle aatteelle”. Syntyi väärä humanistinen käsityskanta arvostelukyvyttömimmän kansanaineksen mielissä. Mutta todellisuudessa puoluepaavien menettelytavan sisimpänä ajatuksena ja tarkoituksena oli vain oman persoonallisen edun tavoittelu lyhytnäköisen valitsijalauman kustannuksella. Tällainen kiero ja moraalisesti ihmisarvoa alentava politiikka ilmeni ainaisissa sosialistien ja poroporvarien välisissä kompromisseissa sekä vastakkaisten maailmankatsomuksien keskeisessä toistensa liehittelemisessä. Poliittisen näyttämön markkinoilla solmittiin vain kilvan lehmäkauppoja. Sellainen aikamme suurin lehmäkauppa tehtiin myös ryssän kanssa Tarton rauhanneuvotteluissa, joka teko on ijankaikkisesti musta lehti Suomen historiassa. Tämän ”erehdyksen” rinnalla jäävät varjoon v:den 1808-09 sodan yhteydessä Cronstedt'in ja Klingspor'in tekemät lehmäkaupat ikivihollisemme ryssän kanssa.

Näin kehittyneen idealistisen valtiollisen ajatussuunnan tarkoitus sekä päämäärät tuntuivat teoriassa ensisilmäyksellä varsin lupaavalta ja houkuttelevalta. Sen kautta luultiin ehkä kapinan aikuisten luokkavastakohtien tasoittuvan ja kuilun marksilaisten sekä porvarien välillä mataloittuvan. Niinpä juuri tästä poliittisesta suunnasta ilmeisesti johtui viime aikoina liian pitkälle „edistynyt“ demokraattinen valtiotalous. „Kansanvallan“ tueksi syntyi yhteinen liittoutuma: marksilaissosialistinen, maalaisliittolaisedistysmielinen vasemmistorintama. Olleellisimpia ilmiöitä tuolle suunnalle oli, että vahvistettiin joukko uusia lakeja ja asetuksia, joista mainittakoon m.m. uskonnonvapauslaki, uusi avioliittolainsäädäntö, tapaturmavakuutuslaki, surullisen kuuluisa kieltolaki, y.m. sosialisia uudistuksia. Näistä useammat käytännössä kuitenkin osoittautuivat aivan luonnottomiksi ja kansamme oikeustajuntaa vastaamattomiksi. Kaikenkarvaisia „lautakuntia“ ja muita vähäpätöisiä toimikuntia perustettiin kymmenittäin maamme kuntiin. Marksilainen radikalismi alkoi yhä enemmän saada jalansijaa yhteiskunnallisessa elämässämme. Valtiotaloutemme kantokyky alkoi arveluttavasti horjua. Uusi poliittinen „keskustasuunta“ myöhemmin osoittautui käytännössä liian raskaaksi ja kestämättömästi yhteiskuntakoneistollemme. Marksilaisen suunnan, etupäässä työläispiireille lupaamat mahdottomat parannukset osoittautuivat katkeraksi pettymykseksi, mutta ne muitta mutkitta käännettiin pahan kapitalistisen porvariluokan syyksi. Sosialistit noilla tarkoituksellisesti mahdottomilla vaatimuksillaan loivat hetkeksi ihanteelliset tulevaisuuden unikuvat ennakkoluulottoman karsinakunnan mielissä. Joukoille syötettiin pajunköyttä ja juomaksi annettiin huumaavaa itämaista öljyä, ryssän hajua. Mutta kuitenkin lähin tulevaisuus noista sosiaalisista „edistyspyrkimyksistä“ huolimatta näytti melko synkeältä. Romahdus, katastrofi oli sekä siveellisellä että taloudellisellakin alalla edessä. Syntyi pula-aika seurauksineen, kuten muissakin demokraattisissa ja marksilaisuuden avulla hallituissa maissa. Kokeiltu vasemmistopolitiikka käytännössä osoittautui suunnattoman kalliiksi sekä katkeraksi erehdykseksi.

Kaikesta menneestä kokemuksesta huolimatta näyttää kuitenkin siltä, ettei vielä ole

opittu mitään. Silmiä ei ole saatu auki. Ei ole kylliksi havahduttu tajuamaan marksilaisen vaaran suuruutta. Mutta yht'äkkiä tapahtui käänne, avautui uusia valoisampia näköaloja poliittisessa ilmakehässä. Kaltealla pinnalla luisuva isänmaaton ja rikollinen menettely maan yhteisissä asioissa ei saanut pitemmälle enää jatkua. Niinpä juuri tuo maanpetoksellinen ja julkista elämää pakanallistuttava utopistinen katsantokanta, sekä sen mukainen „antaa mennä politiikka“, ynnä menettely maan yhteisissä asioissa loi murtumattoman vastakohdan: isänmaallisen kansanliikkeen. Niin kääntyi Suomen historian uusi lehti, avautui uusi vaihe kansamme elämässä.

Mutta aina siitä hetkestä alkaen, jolloin tämä isänmaallinen kansanliike syntyi, nousivat kaikki aikamme 20:nnen vuosisadan hornanhenget takajaloilleen. Ne yksissä tuumin ryhtyivät epätoivoiseen vastarintaan kaiken isänmaallisen mielenilmaisunkin nujertamiseksi. Ikuinen kamppailu pimeyden ja valkeuden henkivaltojen välillä jatkuu nyt tässä muodossaan. Kautta ihmiskunnan historian löydämme esimerkkejä siitä, kuinka pakanalliset ja maanalaiset voimat ovat kuohahtaneet pinnalle, aina kun hyvä pyrkimys on alulle pantu. — Haluan muutamilla esimerkeillä karakterisoida vastustajiemme alamittaisuutta sekä heidän likaista ja peräti alhaista moraalista tasoaan. Tyypillisintä ensinnäkin vastustajiemme taktikoimiselle on se, että koetetaan tahallisten valheitten ja vääristelyjen avulla mustata kansanliikkeessä mukana olleita henkilöitä, sekä sen yhteydessä sattuneita tapahtumia.

Onpa löytynyt vastustajiemme joukossa sellaisiakin kaistapäitä, että on yritetty vääréntää keskikoulujen Suomen historiaakin Lapuan Liikkeen kohdalla, siinä kuitenkin luonnollisesti onnistumatta. Mutta kaikkein enimmin ovat rypeneet liassa vasemmiston sanomalehdet. Niistä esim. „Karjalan maa“ meni viime syksynä hävyttömyydessään niinkin pitkälle, että eräässä (E.P.) julkaisemassaan kirjoituksessa aivan ilmeisesti yllytti kapinaan suojeluskuntalaisia keskenään, puhumattakaan muunlaisesta mitä alhaisimmasta kiihoituksesta. Lehden mielestä näyttää siltä, että kaikki isänmaallinen kansalaistoiminta olisi tukahutettava. „Karjalan maa“ onkin tunnettu oma-alotteisista otteistaan. Tässä nähtävästi Hiekkalan „luottamuksellisesti“ lähetetty paimenkirje lienee langennut otolliseen maaperään? Saa nyt sitten nähdä , onnistuuko „Karjalan maa“ perustamaan „luotettavan“ santarmiston Pohjois-Karjalan suojeluskuntaväen keskuuteen? — Allekirjoittanut entisenä sekä tulevana rintamamiehenä ei kuitenkaan pidä yritystä lainkaan onnistuneena. — Sortavalainen „Kansan Voima“ kilpailee myös hävyttömyydessä porvarillisen naapurinsa kanssa. Siinäkin, kuten muissakin sosmokraatin lehdissä, yritetään parhaansa mukaan „kunnostautua“ kansanliikkeen mustaamisessa, keksimällä toinen toistaan perättömämpiä valheita, mutta kuitenkin joka kerta langeten omaan kuralätäkköönsä. Äskettäin levitti mainittu lehti m.m. sellaisen valheellisen uutisen (kaiketi peloissaan), että Lapuan Liikkeen Keski-Karjalan paikallisosastot ovat muka lähettäneet uhkauskirjelmiä, vaikka nimenomaan kirjeissä mainittiin: „— — tämä on viimeinen huomautuksemme.“ Tähän jupakkaan sotkeutui sisäministerikin seurauksella, että lehti asetettiin syytteeseen suojeluskuntain halventamisesta. Lehti on yrittänyt väitellä, ettei sosialidemokraattinen puolue ole muka marksilainen, mutta „Kipuna“ pakinassaan myöntää, että he ovat tutkineet sosialismia kuuluisan saks. taloustieteilijän „oikeaoppisen marksilaisuuden huomattavimman teoreetikon“ Karl Kautskyn mukaan. Allekirjoittanutkin on hieman tutustunut mainitun teoreetikon avulla sosialismin olemukseen maassamme, sekä tullut siihen ikävään tulokseen, että kaikki maailman sosialistiset liikkeet perustuvat Marksin ja Engelsin n.k. kommunistiseen manifestiin, kuten Kautsky teoksessaan „Tie valtaan“ selittää. Kun kerran „Kansan Voima“ myöntää edellämainitun selitelmän sosialismista oikeaksi, niin he samalla myöntävät maamme sosialidemokraattisen puolueenkin rikolliseksi, vallankumoukselliseksi. Ihmeellistä, että sosialististen sanomalehtienkin itsensä rikolliseksi myöntämä puolue on saanut lainturvan yhteiskunnassamme! — Sitäpaitsi todettiin edellämainitun „laillisen kansanvallan“ kannattajan toimittajista ainakin kahden kärsineen kuritushuonerangaistuksensa maanpetoksesta, joista eräs oli vasta viime maaliskuussa saanut kansalaisluottamuksensa takaisin! Tällaisiä ne kansanliikkeen yhteydessä sattuneiden väkivaltaisuuksien inhoojat sekä „laillisuussankarit“ ovat! Niitä juuri onkin vastustajiemme riveissä paljon, kun rikosrekisterit otetaan esille.

Kuvaavana seikkana mainittakoon vielä, että muistaakseni „Turun Sanomat“ aikoinaan julkaisi m.m. sellaisen valheellisen „uutisen“, että Happosen ruumis on löydetty suosta noin 13 km. päässä Heinäveden kirkolta! Asiaa tutkiva viranomainen ilmoitti, että kyseellinen sanomalehti-ankka vaikeutti tutkimuksia siinä määrin, että juttu jäi selvittämättä. Samoin johdettiin Holmin jutussa tutkijaviranomaiset valheellisten sanomalehtiselostusten avulla harhaan, että asian todellinen laita jäi arvoitukseksi. Painija Syrjälän murhajutussa yritettiin samoin väärien tietojen avulla vaikeuttaa asian selvittämistä, kuitenkin onnistumatta. Juttu todettiin kommunistien tihutyöksi vastoin vasemmiston sanomalehtien pimittämisyrityksiä. Tällaisia esimerkkejä voisi luetella loppumattomiin, joissa vastustajat ovat vain tehneet karhunpalveluksen itselleen. — Lapuan Liike kaikesta huolimatta on yhä vain kasvanut! Vaviskoot vaan ne, joita se pitää vihollisinaan.

„Se loppu nyt, sanoi Lohipoika, kun voita tikulle paistoi.“ Yhtä nuljakasti loppui sekin „Pikku Eeron“ yhteistyö n.s. „vastuunalaisten valtiollisten piirien“ kanssa. Tuli törkättyä nimensä vallan vaatimattoman asiakirjan alle — siinähän ehdotettiin vain perustamaan santarmilaitos suojeluskuntalaisia vakoilemaan — ja „luottamuksella“ lähetettyä se eräille ammattitovereille, ja selvä oli. Nousi pieni myrsky, ja laiva alkoi hieman keinahdella. Silloin nuo „vastuunalaiset valtiolliset piirit“ raahasivat uskollisen palvelijansa „Pikku Eeron“ laivan kannelle ja, vaikka „Eero“ koki asian leikiksikin kääntää, säälimättä heittivät poika paran valaskalan nieltäväksi. Siellä nyt „Eero“ huokaa: „Voi maailmaa pahennusten tähden.“

Karvaasti sai „Eero“ kokea, että pahasti livetti hänenkin jalkansa vielä niillä politiikan niljakkailla poluilla, joilla luuli jo liikkuvansa kuin kotonaan. Varmaan miettii „Eero“: „Miten se nyt näin kävi? Voiko tämä olla totta?“ Hän, „Eero“, tekee työtä kuin orja, hakkaa kansanliikettä kuin Hartin nahkaa, ylistää puoluevaltaa maasta taivaaseen, puolustaa kaikin keinoin puoluevallan suurinta mätämunaa kieltolakia ja sittenkin luetaan lopputili kouraan ja sanotaan: „Kaput!“

Tuli tehtyä pieni erehdys. „Eero“ unohti kokonaan, että Herra lyö sokeudella sen, kenet hän kukistaa. Myötäänsä haastoi hän „maan ensimäisestä isännästä“, eikä huomannut, että pelkkiä „isäntiähän“ ne „vastuunalaiset valtiolliset piirit“ ovat, kaikki valmiita kantamaan „maan ensimäisen isännän“ titteliä, kaikki kypsiä astumaan presidentin tuolille. Aivan unohti „Eero“, että niissä piireissä jotkut ovat tarkoituksella jo vuosikausia opiskelleet ranskaa, toiset tiedoittelevat avonaisissa korteissa „rakkaalle Ruusalleen“, miten he ovat taas päässeet rapun lähemmäksi presidentin tuolia, ja moniaat osaavat jo seisoa Suurkirkon rappusilla vallan samoin kuin aikoinaan Lauri Kr. Tällaiset seikat unohti „Eero“. Ei haastellut hän usein tällaisista „isännistä“ ja siinä kai lie syy pullahtamiseen.

Joka tapauksessa on pullahtaminen tapahtunut tosiasia. Ja kaikki kävi niin sievästi. Tuotiin valmis konsepti kouraan ja sanottiin, että panepas poika nimi alle ja kapula kiertämään. Kun sitten järjestettiin kirjeestä kappale valtiollisen vastustajankin kouraan, niin siinäpä oli „Eero“ kuin Nalle kivellä. Vielä pieni „virallinen valehtelu“, ja kaikki oli entisellään. Kaikki muu paitsi „Eero“. Hän oli syöty ylös.

No, tällaisen perhekohtauksen takia nyt emme halua harakiriä tehdä. Sitä vain ajattelimme, että eikö olisi aika „Eeron“ siirtyä Kuopion takalistoille pikku lasten opettajaksi.

* *

Uhkapelaajat ovat taikauskoisia. He väittävät, että jos tarjoutuu oikein loistava mahdollisuus ja pelaa sen aivan vikaan, niin menettää »tuurinsa» kokonaan. Näin uhkapelaajat. Ja tekeepä hieman mieli kallistua heidän uskonsa kannalle, kun katselee ystävämme Kyösti Kallion viime aikaisia edesottamuksia. Hänelle tarjottiin loistavampaa mahdollisuutta, kuin ainoallekaan suomalaiselle on milloinkaan ennen häntä tarjottu. Jos hän otti ajasta vaarin ja lähti johtamaan kansanliikettä, olisi hän nyt »se mies». Hän olisi paljon enemmän kuin Tasavallan presidentti, hän olisi (anteeksi vertauksemme sopimattomuus) tämän maan kruunaamaton kuningas. Hänen edessään taipuisivat kaikkien suomalaisten päät. Ja maalaisliitto olisi puolue, joka yksin määräisi maan asioita.

Mutta Kyösti Kallio ei ollut valtiomies. Hän ei tuntenut etsikkoaikaansa. Sen sijaan, että olisi lähtenyt johtamaan kansanliikettä, rupesi hän taistelemaan sitä vastaan ja se oli sellainen vikapisto, joka vei »viuhkan» kokonaan. Sen jälkeen on tullut »pieti» toisensa jälkeen. Kansanliikettä ei hän kyennyt kukistamaan, vaan oli itse lähdettävä hallituksesta ja jätettävä »perämela» tukevampiin käsiin. Presidentin vaalissa, johon hän pääsi mukaan enemmän kuin mauttomalla tavalla, antoivat omat miehet hänet ylös. Sen jälkeen ei hän mitenkään saanut kokoon eduskuntaa tyydyttävää hallitusta. Vähemmän mairittelevalta tuntui hänestä kai se, että eräs toinen saman puolueen mies tässä yrityksessä onnistui. Auttamattomasti karille on jo pari kertaa mennyt niinkin vaatimaton yritys, kuin koulukirjain kustannusmonopolin saaminen Maalaiskuntain Liitolle. Ja kaiken kukkuraksi tuli vielä tehtyä tuo onneton vetoomus naisiin kansanäänestyksessä. Naisten vastaus maistuu kai auttamattomasti »rukkasilta.»

Koko Kallion valtiomiesura muistuttaa erehdyttävästi osakeyhtiötä jonka 100 mk:n nimellisarvoiset osakkeet pari vuotta sitten noteerattiin 300 mk:aan ja nyt 50 mk:aan.

Eiköhän voisi jo ruveta mietiskelemään siirtymistä »syytingille?» Talokin on tullut jo kai kirjoitettua pojille. Tällainen siirtyminen tuntuisi ehkä asialliselta nyt vielä, kun ei jokaisen »tittelin» edessä ole sanaa e n t i n e n.

L i k t o r i.

Kun kansa herää.

Eräästä kirjeestä.

Kuten tiedät olen viime aikoina ollut paljon matkoilla melkeinpä joka puolella Suomea. Et voi uskoa minkälaisen kuvan saa nykyisestä valtiollisesta tilastamme, jos keskustellessasi eri kansalaispiirien kanssa vähänkin kokoat vaikutelmiasi yhteen.

Kaikkialla ja joka paikassa on huomattavissa hermostunut, sanoisinko hysteerinen odotus. Jokainen odottaa, mutta jos tarkemmin kysyt joltakin, mitä hän odottaa, niin vain ani harvassa tapauksessa saat selvän ja suoran vastauksen. Valtavin osa ei itsekään tiedä odotuksensa kohdetta.

Jouduin keskusteluun erään virkamiehen kanssa ja sain seuraavan vastauksen kysymykseeni: „Mitäkö minä odotan? No ensi kädessä sitä, että valtiovalta jollakin tavalla selittäisi, minkälaisiin tuloksiin se on ajatellut toimenpiteittensä raha- ja talouspolitiikan alalla johtavan. Siltä taholta julkaistaan tiedonantoja, jotka eivät sano mitään ja tästä on seurauksena, että ne, joilla vielä jotakin on, eivät uskalla sitä käyttää. Toinen seikka, jota, odotan on se, ettei yhteiskunta yrittäisi parantaa tehtyä vääryyttä uusilla vääryyksillä. Kieltolaista en viitsi puhua mitään, sillä tähän asti on ollut niin, että se, joka siitä on uskaltanut arvostelevan sanan mainita, on heti leimattu rapajuopoksi.

Muita lakia ja asetuksia on sensijaan saanut arvostella niin paljon kuin on vain viitsinyt."

Olen viime päivinä ahkerasti lukenut erästä kirjaa ja suosittelisin sitä Sinullekin, Se on Suomen Kansan Aikakirjain V:s osa. Kun lukee kuvausta Hattujen ja Myssyjen metkuista ja juonitteluista, ei voi olla tekemättä vertailuja, enkä luule paljoakaan erehtyväni, jos sanon että siinä kirjassa on melko tarkoin kuvattuna nykyinen aikamme.

Eräs aikakautemme vaarallisin tauti.

Niinkuin me jokainen isänmaanystävä ja lainkuuliainen kansamme osa tiedämme, on maapallollemme ilmestynyt uusi vaarallisimmista vaarallisin tauti, jonka rinnalla kaikki rutot ja koleerat ovat pelkkää leiskiä. Tämä tauti tunnetaan nimellä kommunismi. Sen basilli on jo kauan salassa kytenyt, mutta vasta Venäjän vallankumouksen yhteydessä se ensikerran löysi otollisen maaperän leviämiselleen. Täytyy todellakin sanoa, että se on vaarallisin kaikista tähän asti tunnetuista ihmiskunnan vitsauksista. Se on voimakkaintakin myrkkyä tehokkaampi, tuhoisampi. Tämä myrkky on lisäksi siitä omituinen, että se kohdistaa vaikutuksensa valtioruumiiseen ja kaikkeen, mitä ihmiset ovat kautta vuosituhansien tottuneet pitämään pyhänä ja kalleimpana. Sille on sellainen kuin isänmaakäsite kauhistus, sen ohjelmaan kuuluu yksinomaan: jumalanpilkkka, ryöstöt, murhat, orjuus ja ennenkaikkea lainalaisen yhteiskuntajärjestyksen tuhoaminen. Tuskin kukaan voi kommunismia lyhyemmin ja ytimekkäämmin määritellä kuin oikea vilpitön kommunismin läpitunkema juutalais-syntyinen Pietarin sotilaspiirin päällikkö Tuhatsewski eräässä Pietarissa muutama vuosi sitten pitämässään palopuheessa sen määritteli lausuessaan:

„Me hävitämme maailmasta kaiken uskonnon, kodin, vanhempien kunnioituksen ja kaiken ihmisyyden. Vasta silloin voimme ajatella kommunismin voivan saada vahvan jalansijan kaikissa maissa".

Siinä muutamin sanoin kuvattuna se „ihanuus" ja päämäärä, jolla kommunismi ensiksi suuren slaavilaisen rodun ja sen ohessa koko maapallon asukkaat tahtoo „onnellistuttaa".

Tuntuu tosiaankin suorastaan käsittämättömältä, että tämä aate on kerännyt ympärilleen vaarallisen suuren kannattajajoukon kaikissa maissa. Kommunismi on verrattavissa suureen jättiläismustekalaan, joka agenttiensa kautta ulottaa vaaralliset lonkeronsa aina pohjoisimman Siperian jäisillä perukoilla hamaan Etelä-meren saarille ja kaukaisesta idästä aina suureen länteen ja Kanadan aarniometsiin saakka, s. t. s. yli maanpiirin. Se on Ilmestyskirjan verenkarvainen peto, vitsaus meille 20-vuosisadan eläjille. Se käyttää välikappaleinaan tietämättömyyttä, satunnaisia pulakausia ja siitä johtuvaa työttömyyttä, yksityisyritteliäisyyttä j.n.e., omaksuen tunnuslauseekseen jesuiittain tunnetun „Tarkoitus pyhittää keinot" — iskulauseen. Se tahtoo kahlita pakkopaitaansa omantunnonvapauden ja yksilöllisen ajatuskannan. Se tahtoo kasvattaa ihmisestä konemaisen olion, sellaisen, jolle kaikki hyvä on vierasta, joka ajattelee ainoastaan laumahengen ja johtajiensa ajatuskantaan sopeutuvasti, sellaisen, joka itsenäisesti ei saa ajatella eikä sen mukaan toimia. Siis kitkeä ihmisestä pois kaikki n.s. alkuperäisvaistot, ne, jotka ovat ihmisluonteessa piileviä, kellä heikommin kellä voimakkaammin.

Niin ikävältä kuin se tuntuukin on kuitenkin todettava, että hyvin suuri osa meidänkin kansastamme on tämän opin lämpimiä ihailijoita. Häpeän puna nousee jokaisen kelvollisen suomalaisen poskille ajatellessaan, että oman kansamme pojat ja tyttöset ovat sokeasti syöksyneet kommunismin syliin, ajatellessa, että he sokeassa raivossaan ovat valmiit minä hetkenä tahansa, otollisen tilaisuuden sattuessa, tekemään tyhjäksi kaikki esi-isiemme vuosisataisten töiden tulokset, töiden, jotka ovat lukemattomilla kärsimyksillä, verenvuodatuksilla, leskien ja orpojen kyynelillä vuosisadasta toiseen höystetty.

Näitä ajatellessa heräävät mielessä kysymykset:

Ovatko nämä kansalaisemme milloinkaan syvällisemmin asioita ajatelleet. Ovatko he koskaan tulleet ajatelleeksi niitä hirvittäviä kärsimyksiä, joita pieni katajainen kansamme, tämä unhoitettu, kylmän Pohjolan perille asumaan joutunut kansa on olemassaolostaan taistellen saanut kokea? Tietävätkö he mitään Isonvihan kauhuista, siitä ajasta, jolloin itäinen naapurimme tahtoi verivirtoihin hukuttaa olemassaolomme ja pyyhkäistä pois meidät kansakuntien joukosta. Onko heille koskaan selitetty sen ajan mittaamattomia kärsimyksiä. Ne olivat aikoja, jolloin parhaat asekuntoiset miehemme taistelivat kaukana vierailla mailla ja jälelle jääneet vankeina raahattiin Siperian äärettömiin jääeramaihin kasakan solmuruoskan ja raakojen kirousten nääntyneiden tuskanhuutoja säestäessä. Sitä aikaa, jolloin tutisevat vanhukset ja äidit lapsineen piilopirteistään vihdoin takaisin uskaltautuen ja kuumia tuskan kyyneleitä suitsevien kotiensa palaneilla raunioilla vuodattaen lähettivät hartaat rukouksensa Korkeimman puoleen lapsilleen ja maallemme parempaa aikaa toivoen.

Ja tietävätkö he, miten sortovuosien kansaamme raskaasti painaessa sen parhaat pojat aseettominakin Wibeliuksen tavoin pelkäämättöminä pysyivät lainkuuliaisina Suomen perustuslaeille. He eivät taipuneet mahtavankaan käskijän edessä tietäissään asiansa oikeaksi. He valitsivat mieluummin karkoituksen isänmaastaan kuin alistuivat vääryyttä palvomaan. Heillä ei

PUOLUEET tuntevat olonsa kiusalliseksi.

Semmoista nykyinen kansan liikehtiminen on saanut aikaan. Puoluemahdin arvovalta on murskattu. Tulkoot vain kansan valveutuneiden joukkojen eteen koreine ohjelmineen. Niille nauretaan jo eikä niitä kukaan enää usko, eivät edes niiden sepittelijät.

Puolueilla on ollut aikaa parisenkymmentä vuotta näyttää mihin ne kykenevät. Mutta mitä ne ovat saaneet aikaan? Rikkinäiseksi pirstotun kansan, jossa naapuri on naapuriaan vastaan hampaat irvissä aina ja lakkaamatta, koska naapuri kuuluu toiseen suljettuun lammaskarsinaan. Maan täyttää eri karsinain lampaiden ja tappelupässien bää—bää huuto, niin ettei edes joulurauhaa annettu. Puolueet ovat tyhjentäneet suuren valtiokassan lunastaakseen edes osan lupausvekseleistään. Tämä ynnä paljon muuta on niiden aikaansaannosta.

Nyt ne ovat hätääntyneet. Ensinnä vasemmiston kanssa veljeilleet keskustaryhmät, mutta nyt nekin, jotka istuvat oikealla, mutta eivät koskaan uskaltaneet avoimesti tunnustaa oikeata väriään. Hätä on tullut, karsinat uhkaavat tyhjentyä. Miehet, itsetietoiset naiset ja vapaasti ajatteleva nuoriso eivät enää halua olla vain puolueiden sokeita välikappaleita vaan vapautetun isänmaan väkeä, joka on tietoinen päämäärästä: Isänmaallinen Suomi, Suur-Suomi ja vapaus marksilaisesta hulluttelusta. Puhtaimpiin tuuliin meidän on päästävä, väljille vesille, jonne ei ylety pienten marksilaisprofeettain punanen lieju eikä puolueiden sotkema savivelli.

Siksi kaikki puolueet ovat kauhistuneita ja ilmeisesti solmivat jonkunlaista rauhaa, rauhaa rottien kesken, joille on tullut hätä uppoavassa aluksessa. Siksi ryhmät sulassa sovussa istuvat hallituksessa, jonne juuri sitä silmällä pitäen asetettiinkin henkilöitä, joilla on tarpeellinen lutviutumiskyky. Siksi eduskunnassakin kaikki juuri tällä hetkellä näyttää sopeutuvan.

Saa sitten nähdä, pelastavatko puolueet asemansa ja arvovaltansa yhteisvoimin. Emme oikein usko sitä.

Kieltolain romahtaminen oli paha isku.

V a r s i n a i s - S u o m e n m i e s.

AVOIN KYSYMYS Herra Oikeuskanslerille.

Kirjassaan Kolme kuukautta Kosolassa siv. 69—70 kertoo luutnantti Vuorimaa eräistä patruunakuljetuksista, joihin silloinen puolustusministeri Jussi Niukkanen kesällä 1930 teki itsensä syypääksi kuljetuttamalla — liikekannallepanosta vastuussa olevan upseeriston syrjäyttäen ja täydennyskuljetussunnitelmat kokonaan sotkien — Lapualta ja Ilmajoelta Kuopioon ja Viipuriin hyvin huomattavan määrän patruunoita. Myöhemmin ovat samasta asiasta kertoneet ainakin Aktivisti, Ajan Sana ja Karjalan Sana. Koska teko, jos se todella on tapahtunut, on ainutlaatuinen valtiolle vahingollinen teko, ja koska ei sitä ole mitenkään tutkittu, niin pyydämme täten suoraan kysyä Teiltä, Herra Oikeuskansleri, aiotteko Te tutkia tätä asiaa ja ryhtyä asian vaatimiin toimenpiteisiin.

JOUKKO ISÄNMAALLISIA KANSALAISIA.

---

ollut pienintäkään yksilöllistä kunnianhimoa eikä omanvoitonpyyntiä. Heitä kannusti kansamme menestys ja onni, ja he uskoivat isänmaan onnelliseen tulevaisuuteen. Heille häämötti itsenäisyytemme jo silloin selvänä sortovuosien sankkojen usvienkin läpi. Heillä oli verissään lainkunnioitus. Hyvä hengetär oli sen heille jo äidin kehtolauluissa veriin syövyttänyt. He olivat miehiä, joita kansamme edelleenkin kipeästi tarvitsee, ellemme halua hukkua siihen suureen slaavilaismereen, joka hetki hetkeltä uhkaa sulut murtaa ja peittää allensa kaiken kalleimpamme.

Vielä tekee mieli kysyä: Ovatko nuo isänmaamme pettäjät koskaan huomanneet ympärillään mitään kaunista, ovatko he koskaan ihailleet tuhansia sinijärviämme, niitten kauniita saaria, sokkeloita ja lahdekkeita, talvisia hankiamme ja revontuliamme, niitä, joita ainoastaan me pohjoismaalaiset saamme ihailla, ja kesäöittemme kirkkautta, jotka kaikki on meille annettu vastapainoksi etelämaitten ikuiselle kesälle ja luonnonrikkauksille?

Niin, ovatko nämä henkisen ruton saastuttamat noita asioita koskaan ajatelleet?

Kysyä voimme, vastausta emme saa.

Käsittämätöntä! Todella käsittämätöntä!

Tämä asettaakin jokaiselle isänmaanystävälle velvoituksen

entistä suurempaan valppauteen!

Kaarlo Laaksonen.

Mikä on nuorisomme velvollisuus.

On varsin ikävää seurata nuorisomme aatteita ja toimintaa tänä kohtalokkaana aikana. Kuinka monet isät ja äidit katsovatkaan huolestuneina lastensa puoleen, lastensa, joiden vapauden ja onnen puolesta vuosikymmen sitten niin paljon uhrattiin. He toivovat, että me, nykyajan nuoret osaisimme säilyttää vapaana sen, minkä puolesta niin paljon on taisteltu ja verta vuodatettu.

Kuitenkin näkee, ettei monikaan nuorukainen ja neitonen ymmärrä sen tilanteen vakavuutta mikä maassamme nykyään vallitsee. He eivät halua seurata sitä, mitä nykyään silmäimme edessä tapahtuu, vaan katsovat kaikkea vain lävitse käsiensä. Sitä vähemmin he voivat katsoa kansamme ja isänmaamme tulevaisuuteen. Heillä on kaikki hyvin, kun oma etu on taattu ja siitä he nauttivat. Siksi he mielellään kuuntelevatkin niitä, jotka saarnaavat ja opettavat niitä keinoja, joilla voidaan vaan omaa hyvää edistää. Kaiken sen, mikä vaatii heitä epäitsekkäisiin tekoihin ja toimintaan isänmaamme ja kansamme hyväksi, hylkäävät he, vieläpä he kiihoittajiensa tavoin tuomitsevat mitä törkeimmin niitä, jotka tekevät työtä rakkaan isänmaamme vapauden ja kansamme eheyden säilyttämiseksi.

Sellaisten kansalaisten, jotka näin itsekkäästi suhtautuvat aikamme oloihin, olisi syytä edes nyt jo luopua itsekkäistä pyyteistään ja liittyä niitten kansalaisten riveihin, jotka uskaltavat panna oman elämänsä ja vapautensa alttiiksi yhteiskunnan vapauden puolesta.

Meillä on nyt vielä vapaa Suomi hallussamme ja me voimme ylpeillä siitä. Mutta muistakaamme samalla, että me ylpeilemme isäimme veren hinnalla. Muistakaamme myöskin, että ne samat kahleet, joita isämme vähän toistakymmentä vuotta sitten miekoin ratkoivat, ovat vieläkin meitä uhkaamassa ja paljon raskaampana kuin koskaan ennen. Nyt ei riitä enää se, että meiltä riistettäisiin taloudellinen vapautemme, vaan meiltä tahdotaan yhdellä iskulla riistää kaikki se, mitä vapaa Suomemme meille nykyään tarjoaa. Kommunismin hirmuvalta uhkaa hävittää meiltä uskontomme ja kirkot, perhesiteet tahdotaan katkoa ja tahdotaan särkeä kaikki se, mitä me olemme oppineet pitämään pyhänä ja kalliina. Mutta me emme saa antaa minkään marksilaisuuden tulla tallaamaan näitä pyhiä oikeuksiamme, jotka isämme ovat meille säilyttäneet ja oman verensä hinnalla lunastaneet. Meidän täytyy esi-isämme veren ja oman kunniamme tähden kyetä säilyttämään se, minkä olemme perinnöksi saaneet.

Kuinka raskaasti huokaavatkaan nykyään niiden miesten sydämet, jotka saivat viime vapaussodan aikana kuormat kantaa maamme ja kansamme vapauden puolesta. He tietävät, kuinka kalliisti on tämä vapaus ostettu. Siksi he eivät sallisi, että sitä meiltä enää pois riistettäisiin. Nuo vapaussodan sankarit koettavat vielä nytkin näyttää meille, lapsilleen suuntaa, jota meidän on kuljettava, jotta voisimme turvata isänmaamme ja tulevaisuutemme uhkaavalta juutalaisryssäläiseltä kommunismilta. Meistä isämme toivovat suojelijoita sille aarteelle, jonka he kerran ovat ryssän ikeen alta lunastaneet. Meille se kuuluu ja meidän on myöskin näytettävä, että me kykenemme tuon kunniakkaan tehtävän suorittamaan.

Suomen nuorukaiset, jättäkäämme itsekkäät pyyteemme ja puoluetaistelumme syrjään ja liittykäämme turvaamaan Jumalamme, kansamme ja isänmaamme pyhyyttä! Meillä ei saa olla yhteyttä niiden kanssa jotka kaivavat kuoppia yhteiskuntamme perustuksia horjuttaakseen. Me emme saa pelätä niiden tuomioita, jotka meitä oman etunsa säilyttämiseksi koettavat herjata ja tekojamme tuomitsevat. Heidän vääryytensä on todistava meidän viattomuutemme. Eivätkä puoluepolitikot ja omanvoiton pyytäjät kuitenkaan häijyimmälläkään menettelyllään voi meitä hajoittaa. Me tulemme sitä lukuisimmiksi, mitä enemmän meitä tuomitaan. Kansamme on kuitenkin näkevä tarkoitustemme ja päämäärämme pyhyyden, siksi se liittyy meihin. Meidän kärsimyksemme on siemen hyvän voittoon.

Varsin usein kuulee vanhempain ja kasvattajain sanovan: „Vielä sitä kestää ilomielin niin kauan kun lapset polvia polkevat, mutta kun ne alkavat sydäntä polkea, tahtovat silloin voimat uupua". — Me, nuoret, emme useinkaan voi käsittää niiden rukousten, niiden kyynelten paljoutta, mitä vanhemmat lastensa edestä vuodattavat. Meidän puolestamme he uhmaavat kaikkensa ja meidän hyväksemme he työnsä tekevät. Kuinka mielellään he tahtoisivatkaan olla aina ja kaikkialla askeleitamme ja töitämme johdattamassa.

Niin kauan me tavallisesti voimme heidän aatteitaan ajaa, kun me heidän kanssaan saman katon suojassa asumme. Mutta elämän laki ei salli meille usein kovinkaan pitkää aikaa tähän, vaan meidän on jokaisen kerta astuttava kotipiirin ulkopuolelle ja otettava osaa yhteiskunnallisiin rientoihin. Silloin on meidän aina muistettava niitä jaloja aatteita, joitten puolesta vanhempamme ovat sitkeästi taistelleet. Jos me näin teemme, niin emme me koskaan tule heidän sydäntensä tallaajiksi, vaan tuotamme heille sitä iloa, mitä he ovat meistä toivoneet.

Nyt elää vanhempaimme sydämissä se toivo, että me käsi kädessä taistelisimme marksilaisuuden kahleita vastaan, emmekä antaisi sen tulla hävittämään heidän säilyttämiään ja lunastamiaan ihanteita. Täyttäkäämme heidän toivonsa.

J. H. S.

PENKKIKESKUSTELUA.

— I —

Mitä odotetaan?

Valtioelämämme huiputkin kiihottomasti ajattelevat, nim. jo myöntävät nykyisen olotilan kestämättömyyden. Parlamentarismissa ja demokratiassamme on siksi suuria virheitä, ettei niitä enään voida olla näkemättä ja yleisesti tunnustamatta. Se, että kaikella asiankuuluvalla härkäpäisyydellä puoluekihomme pitävät nykyisestä olotilasta kiinni kuten eräs yleinen kotieläin leivästä, johtuu vain siitä, että nykyisen tilan säilyminen on heille leipäkysymys, ja että valtiollisen elämämme nuoruuden tähden useimmat huippumme ovat itse olleet niin paljon sanalla ja työllä valtiotamme tällaiseksi rakentamassa, joten avonainen virheitten tunnustaminen merkitsee osalta ainakin oman elämäntyönsä tuomitsemista kaiken kansan edessä. Koska nämät kihot enimmäkseen ovat hyvin „tavallisia suomalaisia miehiä", on varsin luonnollista, ettei heidän keskuudessaan olekaan monta erehdyksensä tunnustamiseen pystyvää. Jos esim. kanslianeuvos Niilo Liakka tai pankinjohtaja Kyösti Kallio j.n.e. tulisivat jossakin kysymyksessä mielenmuutokseen, olisi varsin hämmästyttävää, jos sen tunnustaisivat. Meidän valtiollinen elämämme sekä epäkiitollinen kansallisluonteemme ovat nyt vielä siinä määrin lapsen kapalossa, ettei avonaista tekojensa tunnustamista voi yleisimmin edes odottaa. — No, kylläkin lapualaiset tässä suhteessa tekevät poikkeuksen, mutta se väki onkin erittäin.

Ajatelkaa vain: Kansan eteen astuisivat puoluepomot, entiset ja vielä vaikuttavat, äärimmäisestä oikeistosta viheliäisimpään vasemmistoon asti ja kukin sanoisi: "Minä ja minun puolueeni olemme siinä ja siinä asiassa erehtyneet. Siitä johtuvat ne ja ne onnettomat seuraukset valtiolliseen elämäämme". Kyllä koko maa olisi hämmästyksellä lyöty. Englannissa voi tällainen puoluepamppujen itserippi tulla kysymykseen, mutta ei meillä, Ja kuitenkin tällaisesta itseripistä olisi koko maalle hyötyä, kuten Englannissa selkiästi on havaittu. Ovatpa juuttaat siellä Englannissa sanoneet Mac Donaldin y.m. ripin olleen i s ä n m a a l l i s u u d e n mestarinäytteen. Niin siellä. Mutta meillä puoluepomot istuvat komeasti satulassa, haukkuvat vain näitä kirottuja Lapuan roistoja, joitten liikehtiminen muka on kaiken pahuuden juuri. Päinvastoinhan asiat ovat! Pitäkööt nyt puoluekihot leivän syrjästä vielä hetken kiinni. Eivätköhän ne kynnet vähin erin ala heltiä.

Se viheliäinen kansa nim. muistaa jotakin sekin. Puolelta ja toiselta kuuluu sen pian voivan aukaista sanaisen suunsa ja ryhtyä puhelemaan entisiä, muistuttamaan, kutka kihoista ja puolueista ovat olleet milloin äiteinä, milloin isinä, milloin kätilöinä, jotta on saatu syntymään se sekasikiö, jota valtiolliseksi elämäksi ja kansanvallan saavutukseksi kutsutaan. Hyvänilman aika on nyt puoluekihoilta loppu. Se loppui jo talonpoikaismarssissa. Täytyy jäädä odottamaan, mitä rupeaa kuulumaan. Kaikesta päättäen jotain rupeaa kuulumaan. Kuulemma se kuuluminen merkitsee: „Sinä olet se mies. Sinun puolueesi kantaa vastuun siitä ja siitä." Tätä voi jäädä odottamaan. Vähempi ei kuulu auttavan!

Kun isänmaallisesti valveutunut kansa toista vuotta sitten katsoi Svinhufvudiin, teki se sen siksi, että se tunsi hänet kansamme elämän perusteet täysin ymmärtäväksi mieheksi. Näille perusteille on valtioelämämme edelleen rakennettava ja perusteilla pysymistä vartioidaan. Vasemmistoporvarimme näyttävät kovasti etsivän uutta tilaisuutta veisaamaan punaisten sekakuorossa. Jo tämä pyrkimyskin ennustaa maan asioitten ajautumista takaisin siihen, mistä Lapuan Liike maan pelasti.

Alkava vuosi eduskunnan kokoontumisen kautta on osoittava, kuinka pitkälle entisten ystävysten halaileminen jo on mennyt. Sisäasiainministeri v. Born on horoskooppiinsa nähnyt merkkejä kansanliikkeen heikkenemisestä. Parasta tulta sille antaa kuitenkin marxilaisten ja vasemmistoporvarien halailu. Siksipä mielet ovatkin vireinä, koska meitä ehkä pian taas tarvitaan.

Mutta eteenpäin on elävän mieli. Ei riitä se, että perustus kansan elämälle on taattu ja turvattu, tai että p e r u s t e e t m u u t e t a a n sellaisiksi, jollaisina niitten porvarillisessa yhteiskunnassa läpikotaisin tulee olla. (Ilkka: Paloartikkeliaihe taas! Suomenmaan herra päätoimittaja: uusi salainen paimenkirje). Minkään elävän kansan elämä ei menesty paikallaan polkemisella. Ja olkoot kansan elämän perusteet kuinka hyvät tahansa, ellei niille rakenneta ja hyvin rakenneta, ei perusteista ja niitten vartioinnistakaan paljon hyötyä ole. Marksilainen ajatus on niin sotkeentunut kansamme ajatteluun, että monet mielestään varsin hyvät porvarit tietämättään kaikella tarmollaan oikeastaan ajavat marksilaisten asiaa. Me edelleen tarvitsemme uutta isänmaallista elämää ja elämäntapaa, jotka kukistavat punaisten kaikkeen elämäämme soluuttaman haihattelun. Laillisesti edesmennyt Sinimusta kirjoitti eräässä numerossaan: „On selvää, ettei auttamiseen tarvittavia keinoja löydetä tuskin kenenkään niitten kautta, joitten nimet tunnetuimpina mainitaan valtiollisessa elämässämme. Se, mitä meillä on, on joko heidän käsialaansa tai he ovat olleet niin paljon puhumassa ja tekemässä vuosien kuluessa, ettei tavallinen inhimillinen luonto voi omasta aikaansaannoksestaan hyljätä ja purkaa niin paljon kuin ehkä purettavaa olisi". Suomen isänmaallinen kansa odottaa nyt sellaista suurmiestä, joka isänmaallisten kansanliikkeitten esilletuomat periaatteet johtaa lopulliseen päämäärään. Jo kolmatta vuotta

SUOLAVETTÄ.

Minulle soitettiin tässä eräänä päivänä Ylistarosta. Langan toisessa päässä oleva isäntä (oikea isäntä, eikä mikään tekaistu) kysyi:

Nykkö ne meinaavat ruveta kiikuttamahan sitä teirän päätoimittajaa, vai mitä ne lehret höläjää?

Ei suinkaan. Kuinka niin?

No onhan siitä ollu tiatoja kaikis lehris, jotta Koivisto on pantu syytteehin, ku se sitä aatelismiästä vähä. siälä naulookökäs tuli kruunanneheksi.

Vai sitä te tarkoititte. En kohta käsittänyt, kun Koivisto ei ole päätoimittaja, vaan vastaava. Ettekö muista näytenumeroamme, jossa esiteltiin toimittajat. Siinähän päätoimittajan paikalla oli kuvattuna Kosolan emännän suuret sakset.

No oli sen asian kans kuinka tahtoo. Älä sinä Juppe koita mua hyppelööttää. Sitä Koiviston syytettä mä tarkootan. Ennen vanhahan aikahan, ku lakituvas tuamittihin ihmisiä, ei niiltä tuamittu pois kansalaasluattamusta niinku ny tehrähän. Silloon tuamittihin menettämähän kunniansa. Minäki hyvin muistan viälä sen ajaan. Kerranki oli traahattu käräjille yks sellaanen äijä, jok' oli ollu sitä ennen jo ainaki kymmenen kertaa Pilaatuksen eres ja joka kerta muun rangaistuksen lisäksi tuamittu menettämähän kunniansa. Taas annettihin linnaa ja määrättihin kunnia pois. Se äijä jäi siihen tuamarin pöyrän äärehen toljottamahan, eikä lähtenyt pois, vaikka päätös oli jo julistettu. Tuamari kysyy, jotta viäläkö sillä tuamitulla on jotaki hampahan kolos, vai mitä se siinä orottaa? Äijä pukkaali kovasti nöyrän näköösenä ja pyyti korkiaa oikeutta kattomahan paperiista, jotta viäläkö sitä jäi sinne. Ei meinattu ensin ymmärtää, mitä se meinaa, mutta sitte havaattihin, jotta sitä kunniaa se tarkoottaa. Äijä ihmetteli sitä, jotta kuinka paljo sitä kunniaa häneillä on alkua päällä ollukkaa kun se ainaki jo kymmenen kertaa on tuamittu menneheksi ja aina sitä vain piisaa. Nythän ne tuomittooki toisella lailla. Ei enää kukaa menetä kunniaansa, muuta ku ne, joiren kunnian perähän kysytähän, olkhon sitte kysyjinä itte, eli muut.

Tuasta mä vain ajattelin sanua sille Koivistolle, jotta käskisit sä Juppe sen kysyä siälä lakituvas kohta, jotta kuinka suuri knnnian hanttales sillä sen vastapualella on silloon ollu, ku se viälä oli ehjänä ja yhres koos (se hanttales nimittäin.) S'olis vain hyvä tiätää kohta aluuksi, jottei sitte myähemmin enää tulsi uutta arvioontia toimehen pantavaksi. Vaikka kyllä s'olis paree, jotta ne kökät piretääs ilman esipuheeta. S'oli silloon naulookökäs vain sellaasta kissinhännän vetua. Vastapuali oli itterakkauressansa kauan aikaa pitäny hallusnansa koko kissinhännän, mutta sitte yks miäs tykkäs, että härnätähän niitä viälä kiusalla ja samas kans lykkäs sitä kapulaa sen verran näkyvihin, jotta siitä saatihin kiinni. Kyllä täälä haastet on aina vastahan otettu ja otettihin silloonki. Syljettihin käsihin ja ruvettihin vetämähän. N'oli kovakätisiä juntturoota ne vetäjät. Vetivät ittellensä koko hännän. Siitäkös nousi vastapualella hätä. Selitettihin, jotta se yksi miäs nolouksisnansa ja »ritarillisuuresnansa» antoo teille sitä kissinhäntää liika pitkältä. Antakaa nyt se pois meille. Ei se ollu oikiaa kissinhännän vetua. S'oli teille niin helppo ja huakia voitto, jotta ei suinkaa siälä Pohjanmaallakaa kärpäästä rautakangella tapeta. Tua teirän voittonna oli ny justihin sellaasta rautakangella lyäntiä. Mikäs siinä. Ku tualla lailla ruvettihin puhumahan, niin eihän sitä viittiny olla kissinhäntää luavuttamata. Ei täälä toki kärpäästä rautakangella. Kyllä siihen piisaa kärpääsflätkäki.

Tuntuu taas vähä sellaaselta, jotta vastapuali meinaa ruveta taas vilikuttamahan sen kissinhännän päätä. Jos sillä taas härnätähän, niin tarratahan kiinni. Hus kii!

Kyllä minä koetan parhaani mukaan toimittaa isännän neuvot perille.

J u p p e.

---

kansanliike on vaikuttanut, myöskin paljon aikaansaanut. Mutta sen synnyttämää lasta ei vain tahdota kasvattaa. Onko sitte ihme, jos maakunnissa mielet alkavat jo hermostua, kun näyttää edelleen vain Roomassa neuvoteltavan sillä aikaa kuin Kartago valmistaa hyökkäystä. Suomalainen on pitkämielinen, mutta niin pitkä hänenkään mielensä ei ole, ettei sille tule loppua.

Olisi varsin terveellistä puoluekihojemme astua alas korkeuksista ja antautua luottamukselliseen penkkikeskusteluun isänmaallisten kansalaisten kanssa, silloin saisivat nähdä, että mielet alkavat jo olla kärsimättömät sekä kuulla, mitä heiltä odotetaan ja heidän rauhaansa täytyy sopia.

T u u m i s k e l i j a.

LAPUAN PÄIVÄKÄSKYN asiamiehiä

pyydetään viipymättä lähettämään tilauksensa lehden konttoriin ja samalla tilittämään viime vuoden tilaukset ehdottomasti kuluvan tammikuun kuluessa.

Tämän vuoden tilaukset ovat tilitettävät viimeistään maaliskuun kuluessa jotta lehtien lähetys EI LAKKAISI.

LAPUAN PÄIVÄKÄSKY

Konttori: osoite Lapua.

Taloudenhoitaja: K. E. Paavola. Toimitus: pankinj. I. Koivisto (vastaava), opett. K. Latvala.

Puhelin: Konttori ja toimitus 133.

Luotettavat Lapualaiset

hankkikaa lehdellemme tilauksia seuraavalla tilauslistalla ja lähettäkää se Lapuan Päiväkäskyn toimistoon Lapualle.

Tilaajan nimi	Tarkka postiosoite	Tilaajan nimi	Tarkka postiosoite

Lapua 1932, Lapuan Kirjapaino